

ANTONS LAPOTENOKS

(1907–1987)

Viņš dzimis 1907. gadā Pasienes draudzē. Beidzis Ludzas Valsts baltkrievu ģimnāziju 1925. gadā, tad iestājies Rīgas Garīgajā seminārā, kur mācījies līdz 1931. gadam un 22. martā ordinēts par priesteri Rīgas svētā Jekaba katedrālē.

Ieradās Varakļānos pie dekāna Staņislava Vaikuļa par vikāru. Būdams darbīgs, sirsnīgs, dzīvespriecīgs un sabiedrīks cilvēks, Antons Lapotenoks ir bijis labs palīgs dekānam un visai draudzei. 1932. gada jūnijā kļūst prāvests Varakļānu dekanāta robežās jaunizveidotajai Pieniņu draudzei. Šajā draudzē viņš kalpoja līdz 1934. gada augustam. Nākamā kalpošanas vieta bija Balbinovā. 1936. gada oktobrī A. Lapotenoks uzsāka prāvesta pienākumus Daugavas kreisajā krastā. Eglainē agrākās koka baznīcas vietā uzsāka celt mūra baznīcu. Apkalpoja Jaunborni, Skrudalienu un Zemgali.

1940. gada nogalē prāvests uz jaunprātīgi sagrozītas liecības pamata zaudē brīvību. Vēlāk pieteicies padomju armijā un līdz ar to no cietuma atbrīvots. Tīcis pārsūtīts uz Poliju. Pēc Otrā pasaules kara kalpoja par kara kapelānu pulkveža pakāpē Polijā.

1987. gada sākumā atgriezās Latvijā un pēc pāris mēnešiem – 6. martā – nomira. Apbedīts Krāslavas kapsētā.

Avots:

Budže, Alberts. Latvijas Romas katoļu priesteri / Alberts Budže.- Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2010. – 2. sēj.- 194. lpp.